

[Landbrugsministeren.]

en kendt Sag, at i mange Tilfælde tilføjes der Brugeren af Jorden betydelig Skade af Vildt, uden at han har Lov til at jage dette Vildt, som saaledes gør Skade paa hans Ejendom eller i hvert Fald paa hans Afgrøde. Af denne Grund indsatte vi fra Ministeriets Side i Lovforslaget en Bestemmelse om, at Jagtretten i Fremtiden skulde følge Brugsretten. Ved § 12 i Jagtloven af 1922 blev der indført Forbud for Fiskere og andre mod at jage fra aaben Baad i et Bælte paa 50 m omkring Danmarks Kyster. Denne Bestemmelse har fortrinsvis ramt de erhvervsdrivende, og vi foreslog den derfor i Regeringsforslaget ophævet. Det var den anden Hovedændring. Den tredie Hovedændring gik ud paa at afskaffe de Jagtkort, der blev indført ved Loven af 1922.

Det er nu efter lange Forhandlinger og et meget stort Arbejde fra forskellig Side lykkedes i Folketinget at opnaa Enighed i alt Fald mellem de tre Partier om det Forslag, som jeg her har den Ære at forelægge for det høje Landsting og anbefale til Vedtagelse.

Med Hensyn til de tre Hovedpunkter i Regeringens oprindelige Forslag, som jeg her har omtalt, er Resultatet for det første Punkts Vedkommende blevet, at man har søgt at gennemføre en Beskyttelse for Brugeren mod Vildtets Ødelæggelse af hans Afgrøde paa en anden Maade end af Regeringen foreslaaet, idet man i Fremtiden fortsat lader Jagtretten tilkomme Grundejeren, men indfører visse Sikringsbestemmelser for Brugeren i § 7 i Forslaget, der gaar ud paa, at Grundejeren har Erstatningspligt overfor Brugeren, hvis Vildtet gør betydelig Skade paa hans Afgrøde. Det er fastsat, hvor stort et Beløb en saadan Skade skal andrage, for at Erstatningsforpligtelsen træder i Kraft. Hvis det ved en Undersøgelse viser sig, at der for Brug paa under 5 ha er sket en Skade paa 30 Kr., for Brug paa 5—10 ha en Skade paa 50 Kr. og for større Brug en Skade paa 100 Kr., kan Kommunalbestyrelsen, saafremt den jagtberettigede ikke senest 6 Maaneder efter Synsforretningens Afholdelse har opsat betryggende Vildthejn, for et Aar meddele Brugeren Tilladelse til at udøve Jagt paa Kron-, Daa-, Raa- og Sika-vildt paa den ham til Brug overladte Grund. Det vil altsaa sige, at i Stedet for med det samme at overlade Jagtretten til Brugeren sikrer man ham mod en eventuel Skade paa hans Afgrøde af Vildt, som han ikke har Ret til at jage, og dermed er Hensigten naaet.

Hvad det andet Hovedpunkt angaar, Ophævelse af 50 Meters Grænsen, er der opnaaet Enighed mellem de tre Partier.

Hvad angaar det tredie Hovedpunkt, Jagtkortene, som omhandles i § 14, er der foreslaaet en betydelig Ændring i Forhold til den gældende Lov. Efter den gældende Lov betales der 2 Kr. for et Jagtkort af Ejere af Jord, medens der af andre, som ønsker at gaa paa Jagt, betales 20 Kr. Bortset fra den Forskel i Opfattelsen, der kan være angaaende selve Jagtkortsystemet, maa det vistnok indrømmes fra alle Sider, at Ordningen deraf er meget udemokratisk og meget uretfærdig overfor de forskellige, som maa løse Jagtkort. Man forlanger, at der skal betales 2 Kr. for Ret til at gaa paa Jagt paa egen Ejendom, enten man saa har en Ejendom paa 2 Tønder Land eller en Ejendom paa 1000 Tønder Land. Lige saa uretfærdigt virker Ordningen for de Jagtkorts Vedkommende, som betales med 20 Kr., og som maa løses af dem, der ikke ejer Jord, men som ønsker at gaa paa Jagt paa anden Mands Jord, idet de maa betale lige meget for Jagtkortet, enten de gaar paa Jagt een Dag i Sæsonen eller samtlige Dage i Sæsonen. Hvis man vil kalde det for en Forlystelsesskat — og det tror jeg man nærmest maa kalde det —, tør jeg nok sige, at det er en mere uretfærdig Form for Forlystelsesskat, end man har paa noget andet Punkt, hvor man har gennemført Beskatning af Forlystelser og Fornøjelser. Vi har derfor fra Regeringens Side gentagne Gange foreslaaet, at Jagtkortene blev afskaffet. Det har ikke været muligt at opnaa Enighed herom, men man er saa blevet enig om en anden Ordning, hvorefter man i Fremtiden skal løse Jagttegn, naar man vil gaa paa Jagt. Disse Jagttegn er af forskellig Art og til forskellig Pris, og de gælder tillige som en Ansvarsforsikring, idet man fra forskellig Side har fremhævet det ønskelige i, at de, der gaar paa Jagt, er ansvarsforsikrede. Det er der ikke, synes jeg, noget urimeligt i at forlange, det er lige saa naturligt, som naar man i mange andre Tilfælde — f. Eks. hvor det drejer sig om Folk, der vil føre en Bil — forlanger, at de paagældende skal være ansvarsforsikrede. Der kan ikke være noget urimeligt i, at det samme gælder paa dette Omraade.

Spørgsmaalet er saa løst paa den Maade, at man for at kunne gaa paa Jagt skal løse et Jagttegn, der samtidig gælder som Bevis for, at man er ansvarsforsikret. Der er fire forskellige Jagttegn, man kan